1994. VI. évfolyam 6. szám

NOVEMBER – DECEMBER

MARANA THA

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

DR. KOVÁCS GÁBOR:
IMÁDD AZ ISTENT, ÉS ÉLJ!

CHARLES WHITEHEAD:
LEGYETEK SZENTEK!

KARÁCSONYI GONDOLATOK

AZ EGYHÁZ NAGY GONDOLKODÓINAK ÍRÁSAIBÓL

— Magunkba térni és magunkból kilépni —

AZ ÉBREDEZŐ ÉLET

Az ébredő lélek Isten felé igazodik. Istennel rokonok lévén, jelentkezik bennünk a vágy feléje törni, Hozzá közeledni, Vele egyesülni, Benne megnyugodni. Nem okoskodunk sokat azon, hogy ki Ő, mi Ő; nem ütődünk meg azon, hogy el nem képzelhetjük; sebaj; a virág sem érti a napot, a gyökér sem a földet, s mégis neki való lévén, feléje fordul, beléje tör: így teszek én Istenemmel.

1. Első érzelmem, hogy mélyen **megalázom magamat**; leülök lábaihoz s Hozzá simulok s mondom: íme itt vagyok; Veled vagyok; kezeid alkotása; itt vagyok, mert ide vonzottál, Te... Te, édes Úr!

2. **Eltelek nagyságának, fölségének élvezetével**, gondolatainak nagyságával, eszményeivel s teremtő, üdvözítő akaratával s jól esik nekem arcra borulva tisztelni, dicsérni Őt. Ó édes tisztelet, mily finom érzéket adsz, hogy Isten szemébe nézhetek; ihletsz... s fölüdülök, mint magas hegyeiden.

3. **Szolgai készséggel ajánlgatom föl magamat**; tanácskozom: mit is akarhat tőlem Ő, az én nagy Uram?

4. **Hallgatok rá**; kíváncsi vagyok akcentusára: szólj, Uram, hallja szolgád. Tanulmányozom gondolatait, ahol föl-fölcsillámlanak, természetben, evangéliumban, szent testvéreim lelkén. – A hit világossága és fényei nekem oly tanulmány, mint a festőnek az alkony színei. – Kezdek látni lelki világot, azt, hogy az ember testvér, hogy az élet istenszolgálat, nem tengődés, hogy célom hivatás, nem sors, hogy segítség s kegyelem környékez s nem véletlen, s hogy az ember álca, míg a látszat s a világtörténés milliói szálából font gubóból ki nem repül.

5. **Hozom közelebb magamhoz**... a lélek segít rá... »Implemini Spiritu sancto«, teljetek el Szentlélekkel, buzdít az apostol; foglaljátok le azáltal, hogy szívvel dolgoztok, így: hiszek, töltekezem Veled! Napsugaram vagy és én magamba szőlek... szomorúságomban éj vagy, sötét és felséges, de lelkem denevérszárnyakon, a finom érzés tapogatódzásával eltalál Hozzád. Remélek, Uram, feszül a lelkem, Te vagy a tavaszom! Növök, kitárom lelkem millió pórusát; én erőm! Szeretlek Isten, Jézus, édes testvér, édes gyermek! Te, Isten, s villámló, nagy emberi lélek, ki rám gondolsz s rám pazarolsz isteni életet.

6. **Utánzom Őt**. Átviszem lelkemre vonásait, az örökké tevékeny, a fejlődő életnek vonásait; az egyre szebben kialakuló, tiszta öntudattá kristályosodott ösztönnek, hajlamnak, szenvedésnek s szenvedélynek vonásait. Én, én, én több, szebb, mélyebb, igazabb élet akarok lenni. Evangélium, szent mise, oltáriszentség, sugallatok, kegyelmek, mindezek eszközei az én életemnek, annak az életnek, melyben Krisztus az én eszményem, erőm és tüzem!

A TEVÉKENY ÉLET

1. A lélek, amely tenni akar, **erős kezét mindenekelőtt megérezteti alaktalan, torz, bűnös, belső világával s azt mondja: itt rend legyen**. Rend az Isten szent akarata. Ami vele ellenkezik, azt megtöröm, azzal szakítok. Először is a bűnre, a rendetlenségre teszem rá kezemet... vaskezemet, s kitisztítom, kisöpröm házamat. Törekvésem tehát először is arra irányul, hogy ne legyen rajtam bűn, hogy tiszta legyek; de ezzel be nem érem, hanem mindig a pozitív erényt sürgetem s gyakorlom.

2. **Rendet teremt a szenvedély, a hajlam, az ösztön vásáros világában**, s tágra nyitja szemét a fény felé. Teremt hitet; nem kételkedni, hanem élni. Baj, hogy nem élvezzük azt, amink van, nem éljük át. »Man philosophiert zu viel und lebt wenig aus der Wahrheit.« Én a tudást, hitet, reményt, mind arra használom, hogy melegen, nemesen éljek. Sokat akarok tudni, hogy sokat szeressek. – Teremt reményt s hűséget. Kedélyhangulataink forgatnak, mint a tavaszi szél a szélkakast. A religió nem szélkakas, de isteni kötelékekkel lefogott lelkület. »Keine Gefühlsreligion«, mert az én igém szellem és lélek. Életemnek tartama nem lehet változó hangulat, hanem jól megalapozott s hűségesen átélt erkölcsiség. Öntudatában akarok lenni annak, hogy amit érzek s teszek, azt mind én akarom – az mind belőlem való –, én vagyok azért felelős, mert én teszem, én alakítom, én teremtem erkölcsi világomat.

3. **Rendet teremt világi életében**. Kötelesség, munka, hivatal, foglalkozás, divat, illem, udvariasság, családi s társas élet, emberi érzés, ez nekem nem kikapcsolt világ, mely hittől, istentisztelettől külön áll; dehogy, én ezt mind Krisztus gondolatai s szándékai szerint alakítom. Amit az ész követel, amit a tisztes élet sürget, milyenek a testápolás, kenyérkereset, szórakozás, érintkezés, mindezt erkölcsi világomba állítom bele.

4. **Érzületemmel, tisztult öntudatommal törekszem magam körül is hatni**. Lelkem mécses, tehát világít; szívem tűzhely, tehát melegít. Energiákká váltódtak át hitem s elveim; következőleg érvényesítem azokat, úgy hogy jót teszek másokkal, nemesítve, javítva, biztatva, segítve hatok rájuk. Mindenki, aki így él, higyje, hogy ő »a világ világossága«. Higyje; Krisztus mondta.

Prohászka Ottokár: Elmélkedések az Evangéliumról (16-18.old.)

Címlapfotó:
Az Ige megtestesült...

IMÁDD AZ ISTENT, ÉS ÉLJ!

— Katolikus evangelizáció Magyarországon, 1994. —

(Elhangzott a III. Katolikus Karizmatikus Kongresszuson, Budapesten.)

Dinamit

A katolikus karizmatikus megújulás 1967. február 18-án a **Duquesne Weekenddel** kezdődött. Patti Gallagher Mansfield **As By A New Pentecost** c. könyvében az esemény negyedszázados évfordulójára összegyűjtötte az akkori résztvevők hozzáférhető tanúságtételeit. Ezek közül való David Mangan beszámolója, aki jelenleg öt gyermekes családapa. Akkor matematika-fizika szakon végzett, posztgraduális tanulmányokat folytató hallgató volt a pittsburghi Duquesne Egyetemen. Katolikus neveltetést kapott, gyermekkorában voltak személyes találkozásai Istennel. Plébániája életében aktívan részt vett, hittancsoportot is tanított. Amikor mintegy huszonöt társával együtt részt vett a **Chi Ro** katolikus diákegyesület hétvégi lelkigyakorlatán, megütötte a fülét az, amit az Apostolok Cselekedeteinek első fejezetéről hallott. *„Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek"* (ApCsel 1,8). Az előadó hangsúlyozta, hogy az „erő" szó a görög eredetiben (**dünamisz**) ugyanaz, amiből a **dinamit** neve származik.

*»Más szóval: a Szentlélek „dinamitját" kapjátok meg. Ez volt, amit mondott. **Dinamit!** Mármost, én szerettem Istent és próbáltam szeretni a többieket, de aligha mondhattam el, hogy életemben **dinamit** van... Azt a következtetést vontam le, hogy a probléma nyilván bennem van. Isten bizonyára megteszi a maga részét.«*

A következő előadás az ApCsel 2-ről szólt, és David Mangan ezt írta a jegyzetfüzetébe:

»Szeretnék hallani valakit nyelveken szólni... MAGAMAT!«

A második előadás után csoportbeszélgetés következett. Saját beszélgető csoportjában David azt igyekezett kitalálni, miért nincs benne **dinamit**.

*»Úgy okoskodtam, hogy mint katolikus, a bérmálás szentségében elnyertem a Szentlelket. Matematikusnak és fizikusnak tanultam, ezért hajlamos vagyok az alapos analízisre. Tudtam, hogy egy szentség hatékonyságához három tényező szükséges. 1. Megfelelően kell kiszolgáltatni. 2. Kiszolgáltatója rendelkezzék a kellő hatalommal. 3. A felvevő hittel fogadja. Ez az utolsó pont látszott problematikusnak... én magam, a várakozással teljes hit hiánya bennem. Úgy gondoltam, bizonyára ezért nincs bennem **dinamit**.«*

David Mangan azt javasolta, hogy újítsák meg mindnyájan bérmálási elkötelezettségüket, mint ahogy a keresztségi elkötelezettséget is meg szokás újítani nagyszombat éjszakáján. Bár javaslatát nem mindenki fogadta érdeklődéssel, ő maga elhatározta, hogy mindenképpen megújítja saját bérmálását.

Ekkor kiderült, hogy a lelkigyakorlatos ház vízellátását szolgáló szivattyú eltört, és nincs víz. Minthogy szerelőre csak hétfőn reggel lehetett számítani, úgy látszott, már szombat este haza kell menniük, és a sok várakozást ébresztő lelkigyakorlatot nem fejezhetik be. Néhányan fölmentek a kápolnába imádkozni, hogy megoldást kérjenek Istentől.

»Érdekes élményem volt. Elkezdtem hálát adni Istennek a meghallgatásért! Senki sem beszélt nekem erről teológiailag. Később találkoztam ilyen tanítással a karizmatikus megújulásban. Ahogy elkezdtem így gondolkodni, szinte rajtakaptam magam, és reflektáltam, milyen különös, hogy ennyire meg vagyok győződve. Amikor befejeztük az imádkozást, olyan biztos voltam benne, hogy van víz, hogy leszaladtam a konyhába, és kinyitottam a csapot. A víz ömleni kezdett, erősebb sugárban, mint azelőtt!... Mialatt imádkoztunk, találtak egy szerelőt, aki megjavította... Mikor láttam folyni a vizet, olyasmit tettem, ami azelőtt nem jutott eszembe. Úgy döntöttem: hálát adok.«

David visszament a kápolnába, és ott tömör falként érezte Isten jelenlétét. Később nem tudott számot adni róla, hogyan történt, de ott találta magát leborulva az Úr előtt. Isten jelenléte olyan hatalmas és annyira nyilvánvaló volt, hogy az egyetlen értelmes dolognak tűnt: arcra borulva feküdni. A nyugodt, logikus matematikus „vad" élmény részese lett. Isten jelenlétét késsel lehetett vágni a kápolnában. Nem volt rá szó, nem volt rá teológia. David Mangan így foglalta össze tapasztalatát.

»Ez az! DINAMIT! Ez az!«

Támolyogva hagyta el a kápolnát, arcán „ostoba" mosollyal, amit nem tudott leállítani. Születésnapi parti kezdődött volna a földszinten, de nem tudott részt venni benne. A falhoz kellett támaszkodnia, mert szédült attól, amit átélt. Nem volt egészen magánál. „Mangan, elment az eszed. Egy matematikus nem viselkedik így. Ezt jól megcsináltad. Kikészültél" – mondogatta magában. Lassan kételkedni kezdett. Ez nem lehetett igaz! „Egyszerűen rámjött a bolond óra." Képzettségéhez híven kísérleti ellenőrzésre szánta rá magát: visszament a kápolnába. „Lássuk, megismételve sikerül-e a kísérlet."

Szédelegve, falhoz lapulva sompolygott vissza az emeletre, belépett a kápolnába:

»BUMM!«

David ismét a földön feküdt.

*»Ez az! Ez **határozottan** válasz az imámra.«*

Az Úr jelenléte körülvette, mint egy hatalmas erőtér. Egy idő múlva föltápászkodott, és lement a többiekhez – falhoz támaszkodva, arcán a leküzdhetetlen mosolygással... Egy idő múlva megint úrrá lett rajta a kétely. „Nem, ez mégsem lehet igaz. Valami itt nem stimmel." Megint fölment az emeletre, és újból belépett a kápolnába.

»BUMM!«

Megint elterült a kápolna padlóján. Valami kifejezés után kiáltott benne, válaszolni akart az őt megérintő isteni beavatkozásra. A matematikus ült a földön és akkorát **üvöltött**, hogy az egész épületben meghallották. Valaki futva jött megnézni, mi baja lett. Békésen vigyorogva találta Mangant, aki csak ennyit tudott mondani:

*»Olyan jó ez. Olyan jó, és **ez az**. Ez az, amiért jöttem, és ez az igazság.«*

Ezután már nem kételkedett benne, hogy tapasztalata érvényes. Csak az nyugtalanította, hogy egyedül áll vele. Egyszercsak összefutott Patti Gallagherrel, aki az ő beszélgető csoportjába tartozott, és szintén meg akarta újítani bérmálását. Ahogy ránézett, a lány arcán meglátta azt a sajátos kifejezést, tulajdon élményének visszatükrözését...

»– Te is? – kérdeztem.
– Igen, én is – felelte.
Mindössze ennyi szót váltottunk, de tökéletesen értettük, mi történt. És végre megkönnyebbültem, mert tudtam, hogy nem vagyok egyedül.«

Nem maradt egyedül! A hallgatók fele hajnali kettőig imádkozott, Isten boldogító jelenlététől megragadottan. Rövidesen azt is megmagyarázták Davidnak, hogy ha legközelebb késztetést érez, ne üvöltsön, hanem engedjen a nyelvek adományának. Aztán szárnyrakelt a hír, és az azóta eltelt évtizedekben millió és millió katolikusban robbant az Isten dinamitja. „Te is?" „Én is!" Mi is, David Mangan, mi is! Élményeink különböznek, de valahogy megérezzük egymáson, hogy ugyanaz az erő érintett meg bennünket. Isten meg akarja újítani a bérmálás kegyelmét a katolikus Egyházban. Dinamit! Ez az!

Tanúim lesztek

Isten nem öncélúan osztogatja megtapasztalásait. A Szentlélek keresztsége nem élvezeti cikk. A **Katolikus Egyház Katekizmusa** szerint a bérmálás szentsége a Szentlélek speciális erejét közli velünk, hogy mint Krisztus igaz tanúi, szóval és cselekedettel terjesszük és védelmezzük a hitet (K 1303). A karizmatikus megújulás tapasztalata ennek az erőnek föléledése (vagy elővételezése, mint Kornéliusz és háznépe esetében: ApCsel 10,44-47).

A Jeruzsálemi Szent Kürillosznak (kb. 315-387) tulajdonított Misztagógikus Katekézisek szerint a keresztény beavatásban – keresztségben és bérmálásban – részesülő hívő Krisztus „ikonja", képmása. Krisztust Szentlélekkel kente föl az Atya, hogy **evangelizálja** a szegényeket (Iz 61,1; Lk 4,17).

*»Ugyanígy, mihelyt följöttetek a megszentelt víz fürdőjéből, számotokra is ott volt a **föltámadás**, pontos képmása annak, amellyel Krisztus volt föltámadva. Ez pedig a Szentlélek volt.«* (MC 3,1; idézi McDonnel 177.)

Nem csoda, hogy Kürillosz a keresztény beavatást – a keresztség és bérmálás együttes kiszolgáltatását – „a Szentlélekben való megkeresztelkedésnek" nevezi, és arra inti a hittanulókat, hogy várják a karizmákat.

»Utolsó szavaim e tanítás során, szeretett testvéreim, a buzdítás szavai: arra figyelmeztetlek benneteket, hogy készítsétek elő lelketeket a mennyei karizmák befogadására.« (CL 18,32; McDonnel 184.)

Nagy Szent Bazil egyháztanító, a keleti szerzetesség törvényhozója (330-379) így ír:

»Mint a ragyogó és áttetsző testek maguk is sugárzókká válnak és további sugarakat bocsátanak ki magukból, amikor a fénysugár rájuk vetődik, úgy a Lélekhordozó lelkek is kisugározzák a kegyelmet másokra. Innen ered a jövő ismerete, a misztériumok megértése, a rejtett dolgok felfogása, az adományok szétosztása.« (A Szentlélekről 9,23; ÓÍ VI,98.)

A karizmatikus megújulásban Isten nem tesz mást, mint visszahelyezi jogaiba a bérmálás kegyelmét, hogy az Egyház teljesíteni tudja a missziós parancsot:

»Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek« (Mk 16,15).

A misszió nem ráadás vagy specialitás az Egyházban, hanem a kereszténység elemi létformája.

»Az Egyház a maga egészében misszionáriusi hivatás hordozója, és az evangélium hirdetése Isten népének alapvető kötelessége« (**Ad Gentes** 35.)

Az is tévedés, hogy csak egyeseknek – például a papoknak vagy szerzeteseknek – van apostoli küldetése. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni, s ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá (Mt 5,14-15). Aki elfogadja Isten jótéteményeit, egyúttal dicsőségének hirdetőjévé válik. Az egész hívő közösségnek szól:

*»Választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak **dicsőségét hirdessétek**, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára«* (1Pt 2,9).

A maga módján mindenki hithirdető, a világi keresztény is.

»A világiak apostolkodása ugyanis keresztény hivatásuk közvetlen következménye« (**Apostolicam actuositatem** 1.)

Felelősek vagyunk a nem-hívő tömegekért.

»Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül. De hogyan hívhatják segítségül, amíg nem hisznek benne? S hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse?« (Róm 10,13-14)

A tanúság **elsősorban** az élet tanúsága, és csak másodsorban a szavaké. Hívő asszonyok jobban tennék, ha nem „rágnák a fülét" szüntelenül nem-hívő férjüknek, hanem Szent Mónika példáját követnék, aki azzal nyerte meg pogány férjét, hogy be tudta fogni a száját.

»Az asszonyok... engedelmeskedjenek férjüknek, hogy ha némelyek közülük nem hisznek is az Isten szavának, a feleségük magaviselete szavak nélkül is megnyerje őket, amikor látják tiszteletet érdemlő, tiszta életeteket« (1Pt 3,1-2).

Ugyanakkor azonban egyoldalú az a vélemény is, hogy **kizárólag** tettekkel kell tanúskodnunk Krisztusról, szavakra nincs szükség.

»Messzebb távon... az élet legszebb tanúságtétele is kevés, ha nem kíséri és igazolja az, amit Péter apostol így fejez ki: „Adjatok számot reménységetekről" (1Pt 3,15). Ezt a reménységünket ki kell fejteni a Jézus Krisztusról szóló világos, egyértelmű beszéddel. A Jó Hírt, amelyet először az élet tanúságtétele mutatott be, előbb-utóbb az élet igéjének hirdetése kell hogy kövesse. Addig nem lehet szó teljes értékű evangelizációról, amíg nem hirdetjük a názáreti Jézusnak, Isten Fiának nevét, tanítását, életét, ígéreteit, Országát és annak igazságait.« (**Evangelii nuntiandi** 22.)

»Nélkülözhetetlen az igehirdetés, az evangéliumi üzenet szavakkal való tolmácsolása... Ne becsüljük le az élő szó erejét, ne veszítsük el belé vetett bizalmunkat! A beszéd mindig időszerű lesz, különösképp akkor, ha Isten erejét hirdeti. Érvényes marad Szent Pál elve: „A hit a hallásból fakad" (Róm 10,17). A hallott szó vezet el a hithez.« (**Evangelii nuntiandi** 42.)

Az Egyház szüntelenül evangelizálja önmagát (katekézis, liturgikus igehirdetés), evangelizálja a pogány országokat (szorosan vett misszió), és evangelizálnia kell a keresztény országok hitetlenné vagy közömbössé lett tömegeit is (új evangelizáció, újraevangelizálás). Talán nem tévedünk, ha az újraevangelizálás feladatát és nehézségeit tekintjük legfőbb oknak, amiért Isten a karizmatikus megújulás kegyelmeit jónak látta kiönteni a földre.

»Az Egyház a Szentlélek vigasztalásával telve növekszik. A Szentlélek az Egyház Lelke. Ő érteti meg a hívekkel Jézus tanításának, igazságának mélyebb értelmét. Mint az Egyház kezdetén, ma is ő munkálkodik mindazokban, akik az evangéliumot továbbadják: ha hagyják, hogy a Szentlélek birtokba vegye és vezesse őket. A Szentlélek ad ajkukra olyan szavakat, amelyek nem ötlük maguktól valók – és ugyanakkor a Szentlélek készíti fel a hallgatók lelkét is, hogy megnyíljanak a Jó Hír és az Isten országa hirdetése előtt.« (**Evangelii nuntiandi** 75.)

A Szentlélekkel való együttműködésünktől függ, hogy ki tud-e törni a magyar katolicizmus egy korlátozott társadalmi réteg szubkultúrájából, és az egész magyar társadalmat megszólító hívő hanggá tud-e válni.

A te személyes szereped

Az egyházi intézményrendszer restaurációja nem elég. Örvendetes, hogy katolikus iskolák létesülnek, népesülnek a szerzetesrendek, működnek különféle egyesületek. De a társadalom többsége elmegy ezek mellett, sőt ingerelve érzi magát általuk. Az Egyháztól elidegenült rétegek evangelizációja csak a személytől személyig terjedő kapcsolatok útján lehetséges. Erre sokkal alkalmasabbak a világi hívők, mint a papok és szerzetesek. Kiegyensúlyozott, bizakodó, örömteli személyeket és családokat látva, a szomszédok, kollégák, diáktársak szíve lassanként fogékonnyá válik. Előbb-utóbb elérkezik a pillanat, amikor elhangozhat a Jó Hír élőszóban is.

Ez a személyes tanúságtétel nem azok kizárólagos feladata, akik teológiai vagy hitoktatói végzettséggel vagy különleges rátermettséggel rendelkeznek. Mindenkivel, akinek személyes életében működik a teremtő, megváltó és megszentelő Isten, **történt valami**, amiről beszámolhat. Az első evangelizáció lényege az Isten cselekvéséről való beszámolás, nem pedig annak elméleti értelmezése, szisztematikus kifejtése.

Legszebb példája ennek a személyes tanúságtételnek a Szűzanya. Miután vette a Szentlelket és befogadta a Megváltót, nem marad otthon szent titkával, hanem azonnal fölkeresi a sorstárs asszonyt, Erzsébetet, aki szintén Isten kegyelméből fogant. Így tudunk tanúskodni: kismama a kismamának, mialatt együtt várakoznak a nőgyógyászati rendelőben; anya az anyának, mialatt ugyanazon a padon üldögélve nézik, hogyan játszik kisgyermekük a homokozóban; kolléga a kollégának, miközben reggeli kávéjukat kevergetik; egyetemista az egyetemistának; nyugdíjas a nyugdíjasnak; munkás a munkásnak; értelmiségi az értelmiséginek. Leghatékonyabb az azonos élethelyzetben lévők személyes beszámolója. „Mit csináltál tegnap?" ZÖLD LÁMPA! – mondja erre Hervé-Maria Catta, az Emmanuel közösségből. „Egy keresztény összejövetelen voltam." Kollégád mogorva arcot vág. PIROS LÁMPA. Leállok, de azért nem kapcsolom ki a motort, nem szállok ki a kocsiból; várom, mikor mehetek tovább. Egy idő múlva a kolléga megkérdezi: „Mi a fenét keresel te a szenteskedők között?" ZÖLD LÁMPA! Indítom a motort. „Ha

tudnád, milyen menő dolog az!" „Ne mondd!" ZÖLD LÁMPA! Nagyobb sebességre kapcsolok. „Nem jössz el jövő héten? Csak megnézni?" „Nekem ilyesmire nincs időm." PIROS LÁMPA. Fékezek, de a motor be van gyújtva... Kollégám attól kezdve figyel, és talán föltűnik neki, hogy nem panaszkodom folyton, mint a többiek, és kedvvel végzem a munkámat... Talán a következő ZÖLD LÁMPA már alkalom lesz arra, hogy elmondjam, amit Mária énekelt Erzsébettel való találkozásakor:

»Nagyot művelt velem ő, aki Hatalmas: ő, akit Szentnek hívunk« (Lk 1,49).

Mert erről van szó. Nem szükséges, hogy drámai megtérés-történeted legyen, vagy rendkívüli csodák szemtanúja légy. A teremtés, megváltás és megszentelés műve minden aktív hívő életében jelenlevő isteni tett. Megnyilvánul életed konkrét eseményeiben. Nem kell teológusnak lenned.

»A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is.« (**Evangelii nuntiandi** 41.)

Gondoljunk csak a gerazai megszállottra, akit Jézus megszabadított! Nem mehetett el Jézussal, mert a zsidók nem fogadták volna bizalommal. Jézus más feladatot szánt neki: saját népéhez küldte.

»Menj haza a tieidhez – mondta neki –, s beszéld el, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, hogyan könyörült meg rajtad« (Mk 5,19).

Ennek az embernek már csak nem volt teológiai képzettsége! Annyi se, mint a Szűzanyának, vagy a galileai halászoknak, akik mégiscsak ismerték Izrael hitét! De **tapasztalta Isten szabadító tettét**, és el tudta mondani saját pogány honfitársainak, hogy ezt Izrael Istene művelte vele. A maga módján evangelizált.

Pünkösd után is ez történt:

»Halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten nagy tetteit« (ApCsel 2,11).

Félreértés ne essék: a teológiai képzettséget szükségesnek, sőt igen fontosnak tartom, de csak az evangelizáció további lépéseiben.

1. lépés: KAPCSOLATFELVÉTEL. Ez a legnehezebb, de ezen múlik, kitör-e az Egyház a kulturális gettóból. Itt kell mindenkinek megtennie a magáét, azok körében, akiknek „ért a nyelvén", akikkel közös szubkultúrából való.

2. lépés: AZ EVANGÉLIUM KIFEJEZETT MEGHIRDETÉSE. Itt ajánljuk föl a megváltást, Jézus Krisztus szabadítóként és Úrként való elfogadását. Vigyázzunk, mert már ezen a ponton **más** a katolikus evangelizáció, mint a szabadegyházaké! Utóbbiak úgy tüntetik föl a dolgot, hogy a megtérés magánügy, kizárólag Jézus és a megtérő közötti kapcsolat. A katolikus evangelizáció – bármennyire hangsúlyozzuk is a hit személyes jellegét – mindig az Egyház hitére hív meg.

3. lépés: A MEGTÉRÉS TARTALMI RÉSZLETEZÉSE. Ehhez már pontos információkat kell adnunk az erkölcsi követelményekről. Nem történhet az elszakadt testvérekkel közösen, mert ők kitágították az evangéliumi erkölcsöt (pl. újraházasodott elváltak esetében).

4. lépés: SZAKRAMENTÁLIS BEAVATÁS. Ez mindig egy konkrét egyházközség életébe való bevezetést is kell hogy jelentsen. (Rendszeres részvétel a szentmisén, megfelelő hittan vagy egyéb csoport.) Élő egyházközségek nélkül a szentségek felvétele nem éri el célját, ezért evangelizációs programunk éppúgy irányul az Egyház belső életének megújulására, mint a távollevők meghívására.

Soha ne mondjuk, hogy csak a karizmatikus megújuláshoz tartozó közösség az igazi. Mint Dembowski püspök úr nemrég mondotta: minden keresztény karizmatikus. Ha egy közösség nem pontosan ugyanazokkal a karizmákkal él, mint mi, attól még nagyon eleven hite lehet.

Dr. Kovács Gábor

A SZŰZANYA ÜZENETE

Drága Gyermekeim!

Együtt örülök veletek és arra hívlak benneteket, hogy imádkozzatok. Kicsinyeim, imádkozzatok a szándékomra. Imádságaitok fontosak, mert általuk Istenhez szeretnélek közelebb vinni benneteket. Valóban Ő a Megváltótok. Isten küldött, hogy segítselek és vezesselek benneteket célotok, a mennyország felé. Ezért **kicsinyeim, imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok!**

Köszönöm, hogy követtétek hívásomat.

Medjugorje, 1994. szeptember 25.

„LEGYETEK SZENTEK!"

Az a tény, hogy Isten ugyanaz tegnap, ma és holnap, nem jelenti azt, hogy tőlünk is ezt várja. A lelki élet utazás a hitben, ami azt jelenti, hogy készen kell állnunk arra, hogy megmozduljunk.

Aggasztónak találom azt a könnyedséget, amellyel letelepszem és kényelembe helyezem magam. Azt mondom, hogy nyitott vagyok a Szentlélekre – de csak olyankor, mikor elvárásaimnak megfelelően cselekszik. Így, ha nem akarok elkényelmesedni, kihívásra van szükségem, és mivel ezzel Isten is tisztában van, embereket küld, hogy felrázzanak. Talán nem tetszik, de jót tesz nekem. Gondolkodásra és változásra késztet. Ilyen dolog a szentség, mely nemrégiben új kihívás volt számomra.

„Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok" (Lev 19,2)

Minden keresztény az életszentségre van meghíva. Ez parancs, nem tanács. A szentség „másságot" jelent – elkülönülést mindentől, ami tökéletlen, tisztátalan vagy erkölcstelen. Jézus Krisztus tanítványaként úgy kell élnem, hogy az emberek lássák, hogy más vagyok, hogy Istennek vagyok szentelve (1Pét 1,15-16). Meghívást kaptam, hogy szent életet éljek és Jézus ezt lehetővé tette halála és feltámadása által. A megszentelődés az a folyamat, amelyben jellemem egyre inkább hasonlóvá válik Jézuséhoz és a Lélek működni kezd általam, az Ő testvére vagyok és úgy kell viselkednem, ahogy Ő. Ez azt jelenti, hogy életem minden bűnös területével szembe kell szállnom és le kell küzdenem.

A szentség az én felelősségem is.

Első lépésként fel kell fedeznem, hogy képes vagyok a szentségre. A kérdés az, hogy hogyan? Úgy tűnik, néhányan azt gondolják, hogy szent életet élhetünk csak a hitünk által is – hogy a mi részünkről minden erőfeszítés beavatkozást jelent Isten tervébe. Így, ha mindent átadunk Istennek, Ő majd megküzd a bűneinkkel azáltal, hogy helyes döntéseket hoz. Más szavakkal, Ő fog minket szentté tenni. Kedves gondolat, de ez csak része a válasznak. Igaz, hogy Isten az Ő Fia, Jézus Krisztus által mident megadott, ami a szent élethez szükséges, de te és én vagyunk felelősek azért, hogy a győzelmet és az erőt megragadjuk és használjuk. Pál azt mondja a Rómaiakhoz írt levélben: *„ha lélekkel elfojtjátok a test szerinti tetteket, élni fogtok"* (Róm 8,13). A „lélek által" jön az erő, de az én feladatom, hogy éljek ezzel az erővel. Véget kell vetnem a test szerinti cselekedeteknek. Tehát, ha vétkezem, akkor magam választom a bűnt, és amikor vétkezem, engedetlen vagyok Istennel szemben. Teljesen biztos lehetek abban, hogy lesznek kísértéseim – baj akkor van, ha engedek a kísértésnek. Ezt gyengeségként szemlélni helyes, de túl egyszerű megoldás. Nevezzük annak, ami valójában – engedetlenségnek. Vállalnom kell a felelősséget bűneimért, és tennem kell ellenük. Saját erőmből sosem érhetem el a szentséget, Isten segít és adja meg a kegyelmet, hogy a szenvedés és az élet megpróbáltatásai által is növekedjek. Ahhoz azonban, hogy szentté váljak, meg is kell tennem, amit mond.

„Életszentség nékül senki sem láthatja meg az Urat" (vö. Zsid 12,14)

Régebben hiányzott belőlem a meggyőződés és a fegyelem a cselekvésre. Tudtam, hogy Isten szeret, ezért figyelmen kívül hagytam azt a tényt, hogy rengeteg olyan dolgot teszek, ami nem tetszik neki. Meggyőztem magam, hogy mivel szeret engem, úgy kell szeretnie, ahogy vagyok, így hát kompromisszumot kötöttem a bűnnel – de ez nem így megy. Szeretem a gyermekeimet, mégsem tetszik minden, amit tesznek – van, amit rosszul csinálnak. Szívem mélyén tudom, hogy Isten és a bűn nem férnek meg egymással és hogy igaz a zsidókhoz írt levél kijelentése (Zsid 12,14). Izajás számára a szentté válás folyamata Isten dicsőségének látomásával kezdődött (Iz 6,1-18) és azon nyomban felismerte saját bűnösségét: *„El vagyok veszve, mert tisztátalan ajkú ember vagyok."* Amikor rádöbbenünk Isten tisztaságára és megértjük az Ő igazságát és igazságosságát, a mi hozzáállásunk is alapvetően megváltozik. A Szentlélek megmutatja, hogy szent életet kell élnem. De miért van az, hogy gyakran elbukom, és a haladás, amit annyira szeretnék, olyan lassú? Miért nem tehetek szert azonnali életszentségre? Bárcsak lenne egy könnyű út, de attól tartok, nincsen. Igaz, hogy a Szentlélek élete és ereje életszentséget alakít ki bennem, de nekem kell biztosítanom a feltételeket, amelyek között ez az élet növekedhet és virágozhat. Komoly edzésbe kell kezdenem – lelki edzésbe.

„Edzzétek magatokat a lelkiekben" (vö. 1Tim 4,7)

Minden rendelkezésemre áll, ami a lélek edzéséhez szükséges, de hasznosítanom kell. Szükségem van a szentségimádásban és csendes imában eltöltött időre, ha meg akarom hallani Istent és meg akarom sejteni dicsőségét. Csak ekkor kezdem megérteni, miért gyűlöli annyira a bűnt. Olvasnom és tanulmányoznom kell a Szentírást. Miért? Azért, hogy gondolkodásom megújuljon, és Isten szemével lássam a dolgokat (Róm 12,2). A

Szentírás fegyelmezettséget és megvilágosodást hoz szentség utáni keresésembe és segít, hogy megküzdjek a kísértéssel (Lk 4,1-13).

Nap mint nap szükségem van a szentségek erejére, melyek mindig rendelkezésemre állnak – különösen az Eucharisztiára. Ez a kegyelem segít abban, hogy szembenézzek bűnösségemmel és megmutatja, hogy a bűn mennyire aláássa tanúságtételemet és mennyit hozzátesz az Egyház arcán lévő szégyenfoltokhoz. Amikor aztán válaszolok a hívásra, hogy Isten országának építésén munkálkodjak, szeressem és szolgáljam felebarátomat, kérnem kell a Szentlelket, hogy töltsön be és adja nekem ajándékait. Különben nem vagyok teljesen felfegyverkezve ahhoz, hogy szent életet éljek, vagy hogy Krisztust vigyem az embereknek, akikkel találkozom. A Szentlélek az Ő teljességében rendelkezésemre áll, mindennap szükségem van a segítségére. Ezért a karizmatikus megújulás legfontosabb tanítása a Szentlélekkeresztség – mely egy életet átalakító tapasztalat. De a dolgok azután sem mennek maguktól.

Felelős vagyok lelki előrehaladásomért, és akkor növekszem az életszentségben, *„ha lélekkel elfojtjom a test szerinti tetteket”* (vö. Róm 8,13). Ekkor meg fogom tudni, mit jelent teljesen élőnek lenni – mert Isten az, aki munkálkodik bennünk, és azt akarja, hogy megismerjük az igazi szabadság örömét. Szent népet akar.

Charles Whitehead

CURSILLÓN VOLTAM KŐSZEGEN

Változó korunkban az embert lépten-nyomon új benyomások, ismeretek érik. A legújabb vallási irányzatok, szekták, tudományok bombázzák az elmét, értelmet. A TV, az újságok szinte tálcán kínálják az új és legújabb eseményeket. Csak győzze szegény ember mindezt befogadni. Megvallom, előítélettel viseltetek minden olyan tudomány, tan iránt, amit még nem ismerek, különösen pedig akkor, ha az utcán fog el két-három ember, és próbál saját egyesületének, új vallási tanainak valódiságáról és igazáról meggyőzni.

Ilyen kétkedéssel fogadtam egy ismerősöm ajánlását, aki egy jelentkezési lapott adott Kőszegre egy cursillóra. Azt sem tudtam, mi az a cursilló, először azt hittem, valamilyen új vallási szekta. Ismerősöm megnyugtatott, ez olyan mint egy lelkigyakorlat (ő is elvégezte), de mivel spanyol eredetű, ezért nevezik cursillónak (magyarul talán kurzusnak felel meg). A kőszegi, most rendbe hozott és újonnan visszakapott bencés kolostorban tartják. Tehát ne féljek.

Az űrlapot kitöltöttem és néhány nap múlva megkaptam behívómat egy női nyugdíjas cursillóra, mivel nyugdíjas nő vagyok. (Nők, férfiak, idősek, fiatalok részére külön-külön rendeznek cursillókat.)

A rendezés igen meglepett. Az állomáson egy mikrobusz várta az érkezőket. Minden vonathoz, autóbuszhoz, ahonnan érkezőket vártak, kimentek a vendéglátók. A kolostor gyönyörű, teljesen rendbehozva. Két ágyas szobákban helyezték el a 37 résztvevőt, mindenkit a szobájába kísértek.

A cursilló időtartama: csütörtök du. 6 órától vasárnap du. 4 óráig.

Két verbita missziós atya és 11 világi előadó tartotta az előadásokat. A világi előadóknak mind van állásuk, hivatásuk (közülük egy orvosnő), ezeket a foglalkozásokat önként, szabadidejük terhére vállalják. A foglalkozások mindig imával kezdődtek, és imával vagy szentmisével fejeződtek be. Az egybegyűlteket ötös csoportokba osztották. Minden asztalnak külön neve volt (Szűz Mária, Szent Mónika, Szent Anna, Szent Rita, stb.), és minden csoportnál volt az előadók, vagy régebben végzettek közül valaki (mindig ugyanaz a személy), aki az anyagot a szünetekben a tagokkal megbeszélte, sőt az előadás lényegét közösen egy rajzon ábrázoltuk.

A témák igen változatosak voltak.

1. Mit jelent embernek lenni?

A boldogság utáni vágy. Az ember tehetsége, értelem, akarat, szabadság. Mi az ideál? *„Embernek lenni nagyon nehéz, de másnak lenni nem érdemes”* (A. Schweitzer). Az ideál minősége, mely befolyásolja életünket.

2. A kegyelem

A szépség üzenete, a jóság íze, a remény tapasztalata. Isten a szeretet. A fogadott fiúság lelke. A kegyelmi élet: élet Krisztusban. Isten akarata szerint élni.

3. Hívők az egyházban

Az egyház lényege. Hívők az egyházban. Az egyház tanítása a világiak szerepéről. Mária az egyház anyja. Az egyház az Örök Atya üdvözítő tervének a megvalósítása a történelemben. Egy nyájat alkotni. Egy akol – egy pásztor. A keresztény nép az egyház. Mi vagyunk az egyház.

4. A hit

Az ember Istent keresi. Az ember útja Isten felé a hit. A hit követés. A hit út a reménységre. A hit felelet egy meghívásra, amelyet Isten tesz. A hit egy mindent átfogó életterv és egy teljességre törekvő életút.

5. A jámborság

A hiteles jámborság ráébreszt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Életünk Isten felé összpontosul. Életünket minden cselekedetünkben Istennek kell irányítania. A kegyelem ott van a lelkünkben. A jámborság bátorság, öröm és boldogság.

6. Tanulás

Elmélyülni csak tanulás, önképzés által lehet. Az egyház tanít a Szentírás által, szavával és történelmével. A tanulás erény, állandó haladó és növekvő erőfeszítés. A Szentírás: irányít, inspirál, erősít, vigasztal, lelkesít.

7. A szentségek

A szentségekről általában. Az egyes szentségek jelentése, külső jelek, amelyek láthatatlan kegyelmet közvetítenek. A szentségek Jézus szeretetének jelei.

8. A tett

Tetteink természetfölötti életünkből fakadnak. Apostolkodni kell. Tudatosan kell építenünk Isten országát. Nemcsak az apostolok, mi is apostolkodhatunk. Az apostol küldött. Feladatot kap, hogy azt teljesítse. Híd vagyunk Isten országa és az emberek között. A keresztény életet kell terjeszteni. Jézust kell felismernünk testvéreinkben. Az év 365 napján kell apostolkodnunk, másokkal összefogva és egyedül.

9. A kegyelmi élet akadályai

A rosszra hajló természet, a gonosz lélek, a rossz példa és a környezet, a bűn. Legfőbb segítőnk az ima, az önmegtagadás, a szentségek vétele és a lelki vezető.

10. Keresztény vezetők hivatása

Természetfölötti tulajdonságok: hit, remény, szeretet, alázat. Emberi tulajdonságok: fegyelmezett, megbízható, ismeri a valóságot, kezdeményező. Mindezeket a talentumokat Istentől kaptuk azért, hogy felebarátainkat szolgáljuk általa. Pozitív magatartás. Mindenkivel együtt dolgozni. Mások irányítását elfogadni. Ez egész embert kíván, ez egy magatartásforma.

11. Környezetünk

Elemei: család, iskola, könyv, újság, rádió, televízió. Az ember mint történelmi valóság. Az apostoli munka számára ellenséges környezetet meg kell változtatnunk. Saját életünk beállítottsága. A papságnak csak korlátolt összeköttetése van a hívekkel, a világiaknak kell besegíteni. Meg kell nyernünk az embereket egyenként a keresztény élet számára. Fel kell készülnünk a munkára, hogy alkalmassá váljunk a vezetésre.

12. A kegyelmi élet

Az ideál. A kegyelem: hit. A szentségek a támaszaink. A környezetünk jól és rosszul is befolyásolhat bennünket. A kegyelmi élet dinamizmus, kiáradás. A vallási gyakorlatok a bennünk lévő kegyelmi élet kiáradása. A szeretet forgatja a világot. Az emberek vágynak Krisztus után. A vágyból valóság lesz. Dolgoznunk kell mások üdvösségén.

13. Keresztény közösség

Apostolkodás egyedül, csoportban. A plébániák. A hit elemeinek átadása. Módszer a lelkek megmentésére.

14. Praecursillo

Tagok toborzása. Kiscsoportos találkozások. Csoport összejövetelek. Hiteles keresztény életet kell élnünk. Embertársainkat szeretnünk, barátságokat kell kötnünk, és barátainkat Jézushoz vezetnünk.

Minden este az előadások elhangzása után ki-ki az általa választott előadást röviden összefoglalva előadta, és a jelenlévő előadó azt megbírálta. Eleinte kicsit félénkek voltunk, de a végén még az is megszólalt, aki eddig egyáltalán nem akart, mert rossz előadónak és felkészületlennek gondolta magát.

Az előadások befejeztével előadóink nagyon megdicsértek bennünket. Kifejezték, hogy nem is számítottak ekkora érdeklődésre, befogadóképességre, hiszen a csoport tagjai – lévén nyugdíjasok – mind 60 éven felüliek voltak, sőt voltak 80 év körüliek is.

A cursillo csúcspontja volt a vasárnap délelőtti szentmise, ahol egy, az általunk kitöltött „TERVEIM" űrlapot (imaélet, tanulás, apostolkodás), és egy-egy keresztet, megáldva és megszentelve mindnyájunknak átnyújtott a misező atya.

Vasárnap délután volt az ünnepélyes búcsú és fogadalomtétel, ahol újból mindnyájunkat megáldott az atya. Itt rajtunk kívül jelen voltak olyan férfiak és nők is, akik előttünk végezték el a cursillót, és beszámoltak további életükről, apostolkodásukról, új kis csoportok szervezéséről, és új, megváltozott életvitelükről.

Az ünnepség után személyautókkal, mikrobusszal minden hazautazót kivittek az állomásra.

Meg kell még említenem az ellátást, ami bőséges volt. Egész nap büfé-asztal volt az előadóterem előtt, süteménnyel, kávéval és teával, és természetesen a nagy szünetekben volt reggeli, ebéd és vacsora, ahol előadóink szolgáltak fel, nagy szeretettel.

Az utolsó nap borítékokat osztottak ki közöttünk, és mindenki tehetségéhez mérten járult hozzá ellátása költségeihez.

Ez volt az én egyszeri és megismételhetetlen cursillóm Kőszegen.

P.M.

NÉHÁNY SZÓ A KARIZMÁKRÓL...

Isten a katolikus egyházat **egészen** katolikusnak és **egészen** karizmatikusnak akarja. A karizmák között pedig legnagyobb a szeretet. *„Törekedjünk hát a szeretetre!"* – írja Pál apostol (1Kor 13).

Ez az önlegyőzés, az aszkézis kemény és egyáltalán nem lebegő, rózsaszín ködbe vesző útja, s enélkül a karizmák is elerőtlenednek és hitelüket vesztik.

Viszont az aszketika – misztika nélkül – lehetetlenség és vakmerő vállalkozás is. Persze mit nevezünk misztikának?

Misztikusnak azt az Istennel való mély egységet nevezem, ahová a karizmák mintegy kaput nyitnak. Tehát, ha le akarnám egyszerűsíteni a kérdést, azt mondanám, hogy a karizmatikus jelenségben több a természetes elem, mint a természetfeletti. A misztikus élményben benne él az ember Istenben. Persze itt nagy merészség – és nem is lehet – arányokat fölállítani, azonban mindenképpen azt kell mondanom, hogy a misztikus állapot magasabb fokú a karizmatikusnál.

Ha plasztikusabban akarom kifejezni magam, azt mondom: a karizmatikus Isten Szívét kívülről szemlélve imádja; a misztikus karizmatikus belép az isteni Szívbe, és benne él, mozog, lélegzik és van. A karizmatikus cselekszik az Isten erejével. A misztikussal Isten cselekszik, „játszik". A misztikus kapcsolatban sokkal inkább Istennél van a gyeplő, mint a karizmatikus kapcsolatban. Az ember a korábbi állapotnál látszólag passzívabb, s ez a „passzivitás" belső aktivitássá növekszik. Természetesen a misztikus is cselekvő ember, sőt a létnek egy magasabb szintjén az, mert már nem ő él, nem ő tesz, hanem Krisztus őbenne (vö. Gal 2,20).

Tehát fontos, hogy a karizmák által rátaláljunk Istenre, s egyúttal a szentélyébe is készek legyünk belépni.

Isten a XVI. században misztikus megújulást adott az elvilágiasodott egyháznak. Ezt Avilai Szent Teréz és Keresztes Szent János iskolái ragyogóan példázzák. A karizmatikus megújulásnak és minden más megújulási mozgalomnak a misztikába, az Istennel való bensőséges találkozásba kell fejlődnie. Ha nem így lesz, félő, hogy elsekélyesedik.

Ezért bármilyen nagy és fényes karizmákkal rendelkezzünk is, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a cél nem a karizma, hanem az adományozó, a Szeretet. A nyelvek elhallgatnak, a prófétálás megszűnik, a karizmák szükségtelenné válnak, míg végül csak szeretet lesz (vö. 1Kor 13).

Sokan azzal indokolják a karizmatikus jelenségekkel szembeni fenntartásaikat, hogy azt mondják: „ezek nem szükségesek az üdvösséghez." És igazuk is van. De vajon mi szükséges ezen a világon? Szükséges az a milliónyi virág a réten? Nem lenne elég mindegyik fajból egy példány? Szükséges, hogy egy házaspárnak gyermeke szülessen? Anélkül nem lenne szentségi a kötelékük? Emberi logikával nézve a válaszunk nem. De érezzük, hogy itt már a racionalitásunkkal behatárolhatónál többről van szó; ez a Szeretet logikája – ahogy P. Henri Boulad mondaná.

Ilyen az Isten. Már nem tud mit kitalálni, hogy a szeretetét kifejezze, s hogy magához édesgessen bennünket. Isten gyakran az emberi logikával nem megegyező, „hóbortos" ötletekkel áll elő, hogy a gyermeki lelkeket magához vonja. Talán pontosan azért használ új és új formákat, új és új eszközöket, mert ismeri az embert: az újból idővel régi, megszokott dolog lesz, majd tradíció, amelyre sok fölösleges szabály rakódik, míg végül már teljesen eltűnik a lényeg. A karizmáknál ugyanez a veszély fennáll.

Szent Pál azt mondja egy helyen, hogy a testvéri közösségben többet használ egy mindenki számára érthető mondat, mint az a nyelveken való imádság, amelyet senki sem magyaráz (vö. 1Kor 14,19). Ugyanakkor más alkalommal arról szól, hogy törekedjünk a karizmákra (vö. 1Kor 14,12), és arra is fölhívja a figyelmet, hogy az adományok használata rendben történjék (vö. 1Kor 14,40), mert Isten a békesség Istene, nem pedig a káoszé (vö. 1Kor 14,33). Szent Pál tehát soha nem a karizmák ellen beszél, csupán arra figyelmeztet nagy józansággal, hogy tanuljuk meg ezeket megfelelő időben, helyen és módon gyakorolni.

Én a karizmák értékét és végső gyümölcsét abban látom, hogy az egyes embernek, az egyénnek Isten személyes szeretetét teszi nyilvánvalóvá, és a szeretetben való növekedést segíti. Ez pedig óriási műve a Szentléleknek ebben az elszemélytelenedett és elgépiesedett világában, ahol még az egyház is sok helyen álomba merültnek mutatkozik.

Végezetül újból hangsúlyozom, hogy valóban nem szükségesek a karizmák az üdvösséghez, de az a lélek, amelyik elzárkózik előlük, sok jó és üdvös dolgot veszít. Biztosan nem követ el halálos bűnt, de az is biztos, hogy megszomorítja a Szentlelket. Mert melyikünk ne szomorodna el, ha legjobb barátjának szép ajándékot vinne, s az ki se bontva a csomagot visszaadná, hogy talán vigyük el másvalakinek? Vajon nem így van a Szentlélek ajándékaival is?

Gerzsenyi Erika

MEGGYÓGYULT A SZÍVEM...

Áldom az Urat, amiért egy csodálatos esős reggelen elvezetett a Margit-szigetre, a III. Országos Karizmatikus Találkozóra. Szeretném leírni nektek, hogy hogyan is éltem meg ezt a napot, de a csodálattól alig találok szavakat.

Igaz, hogy reggel esett, de közös imáink meghallgatásra találtak, és az eső elállt, sőt később a nap is ránk ragyogtatta sugarait.

Imákkal és énekekkel szerettük azon a reggelen Őt.

4000 gyermeke kérésére eljött közénk Szent Lelke, eljött közénk Jézus.

Képzeld magad elé, amikor 4000 ember egyszerre megérzi Jézus jelenlétét, az Ő mérhetetlen szeretetét a szívekben és a meghatottságtól sokan sírva fakadnak.

rám az életed! Bízzál bennem, én mindig veled vagyok, én szeretlek téged gyermekem!"

Ezek az Úr szavai: Legyen benned kellő hit, imádság és szeretet, akkor a kéréseid Istennél meghallgatásra találnak.

Ezt mondta akkor Ő nekünk. Ennyi csodát, testvért, és szeretetet kaptam egy nap alatt.

Jó lenne, ha ez a rövid beszámoló veled is éreztetni tudná Isten országának édes illatát. Szeretném, ha ezt az érzést minden ember megérezhetné.

Ezen a napon éltem át második megtérésemet, és most már tudom, hogy mindenkinek át kell élnie élete folyamán újabb és újabb megtérést, hogy így is egyre közelebb kerüljünk Urunkhoz, mindenható Istenünkhöz.

Egy hete már nagyon fájt a szívem, napról-napra erősödött ez a szúró érzés, és egyre nehezebben tudtam emiatt levegőt venni.

István atya imájában kérte a Szent Lelket a déli szentségimádás előtt, hogy árassza ki ránk gyógyító erejét.

Ekkor csodálatos dolog történt. A szívemet melegség járta át, és a fájdalom megszűnt. Dicsőség az Úrnak!

Kaptam mindenható Atyánktól egy jelet, egy üzenetet: *„Dobd el a bűneidet, és ajánld fel magad nekem, bízd*

Beszámolómat Jakab apostol levelének egy kis részletével zárom. Testvéreim, áldjon meg Benneteket az Úr!

> *„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka."*

Záhonyi Szilvia

OTTHON VOLTAM TANZÁNIÁBAN...

(Veronika testvérünk – Tanzániából – itt tanul Budapesten. Édesanyja magyar, így ő is teljesen tisztán beszéli nyelvünket. A nyáron meglátogatta szüleit Tanzániában, és kérésünkre a következőket írta...)

Amikor hazafelé készülődtem Tanzániába, eszembe jutott, hogy örömet szerezhetnék barátaimnak, ha a magyar katolikus karizmatikus megújulásról hírt vinnék nekik. Mivel hosszú beszámolót nem tudtam készíteni angolul, szerencsére kaptam István atyától egy újságcikket, ami egy Angliában megjelenő karizmatikus újságban jelent meg a magyar megújulásról.

Három évvel ezelőtt, amikor idejöttem az egyetemre tanulni (programozó-matematikus szakra), nem is gondoltam, hogy itt is létezik karizmatikus megújulás. Azóta én is lelkesen bekapcsolódtam, mivel nyelvi akadály nem volt.

Őszintén szólva az otthoni katolikus karizmatikus megújulást csak részben ismertem, mert 1991-ben már eljöttem. Így csupán kilenc hónapig tudtam járni a karizmatikus imatalálkozókra és szemináriumra.

Családom katolikus, keresztelésem óta (10 éves koromban lettem megkeresztelve), rendszeresen járok templomba. Tizenéves koromban nem ismertem a megújulást.

Egyszer hallottam énekelni az egyik imacsoportot. Számomra ismeretlen és szokatlan énekeket énekeltek. Meg is kérdeztem a mellettem ülőtől, hogy kik ezek? Ők a „megújulás" tagjai – válaszolta. (Szuahéli nyelven, amelyet nálunk beszélnek, ez inkább „ébredést" jelent.)

Egy ideig el is felejtettem ezt a találkozást, mígnem egyszer a plébániámon meghirdettek egy evangelizációs összejövetelt, amit a helyi karizmatikus csoport szervezett. A templomban volt az összejövetel, melyet egy katolikus pap – Rufusz atya – vezetett (aki eredetileg indiai származású). Ez tulajdonképpen egy öt napos lelkigyakorlat volt, hétfőtől péntekig, délutánonként. A beszéd végén, mindennap megkérdezték, ki az, aki testi vagy lelki gyógyulásért imát kér. Akik imát kértek, ott maradhattak és imádkoztak értük.

Tulajdonképpen akkor döbbentem meg az egészen, amikor egy barátom csütörtök este előrement és imát kért lelki gyógyulásáért. Még aznap felhívott telefonon és közölte, hogy meggyógyult.

Amin még jobban csodálkoztam, hogy a következő nap volt bátorsága előremenni az oltárhoz és tanúságot tenni Isten dicsőségére a lelki gyógyulásáról. Később rájöttem, hogy ez egy elterjedt dolog Tanzániában, az emberek nem félnek tanúságot tenni hitükről, és másoknak szívesen beszélnek Jézusról. Ettől kezdve rendszeresen jártam az összejövetelekre.

Dar-es-Salaamban lakom. A város 8-10 plébániáján vannak karizmatikus imacsoportok. Hetente egyszer találkoznak a plébánián, hétfőn fél öttől fél hétig. Az imaösszejövetel hasonló a magyarországihoz, csak a különböző szakaszok sorrendje és időbeli hosszúsága más. A plébániai csoport tagjai 60-100 főből állnak, akik közül 60-70 mindig ott szokott lenni. Az összejövetel közös bűnbánattal kezdődik, majd dicsőítés, tanítás, tanúságtétel, vendégek bemutatkozása és béke-köszöntés (kézfogás vagy egymás megölelése). Minden héten kijelölnek valakit – egy laikust –, hogy a következő alkalommal ő tartsa a tanítást. Az összejövetel énekkel kezdődik és fejeződik be, de közben is énekelnek a dicsőítés szakaszában. Az összejövetel végén, akik imát kérnek, azok még ottmaradnak.

Évente egyszer minden plébánián tartanak „Élet a Lélekben" szemináriumot. Minden csütörtök délután az összes plébánia-csoport közösen találkozik. Ez olyan felépítésű találkozó, mint a helyi csoportok összejövetele, csak sokkal többen vannak.

Évente kétszer, háromszor egyhetes vezetőképző lelkigyakorlatot tartanak, ahová csoportonként 2-3 testvért küldenek. Ezek a képzések egyházmegyei és országos szinten gyűjtik egybe a testvéreket. Minden évben néhány testvért elküldenek Ugandába, ahol jól működő evangelizációs iskola található felnőtt laikusok részére.

Vannak csoportok, amelyek börtön misszióval foglalkoznak, mások kórház misszióval, de ez nem rendszeres.

A megújulásnak Tanzániában „ébresztő" szerepe van, de tagjai szolgálnak más lelkiségi mozgalmakban is, vagy a plébánia lelki feladataban, pl. keresztutat vezetnek, vagy rózsafüzért, stb.

A tanzániai katolikus karizmatikus megújulás jellemzője az öröm. Ott is vannak természetesen problémák, de mégis örülnek, hogy az Úrban élhetnek és szolgálhatják Őt.

Beszámolóm kerete nem képes egybe fogni az otthoni megújulás teljességét, de valamit, úgy érzem, meg tudtam veletek ismertetni. Mikor beszéltem otthon rólatok, nagyon örültek, hogy itt Magyarországon is ilyen csodálatosan működik a Szentlélek és megkértek, hogy adjam át testvéri üdvözletüket nektek. Jóllehet személyesen nem ismeritek őket, de nem baj, hiszen *„egy a Test és egy a Lélek, mint ahogy a hivatástok is egy reményre szól"* (Ef 4,4).

Veronika Sarunghi

ISTEN VEZETÉSE AZ EMMAUSZ KÖZÖSSÉGBEN

(Néhány héttel ezelőtt az Emmausz közösség lelki napján az aszkézisről volt szó. Az utána következő tanúságtételekből közöljük az alábbi részleteket.)

Bennem nagyon régóta él a vágy, hogy keresztény közösségben legyek. Vágyakozom arra, hogy egy testvéri közösségben együtt éljek másokkal. Ez a vágy nem szűnt meg bennem és éreztem, hogy ennek teret kell adni. Így jutottam el az Emmausz karizmatikus közösséghez. Arról szeretnék beszélni, hogy mi beletartozunk az Emmausz közösségbe, és hogy érezzük át, mennyire fontos, hogy ezt mi a saját családunknak érezzük. Fontos, hogy legyen bennünk identitástudat, hogy hova tartozunk és miért tartozunk ebbe a közösségbe. E nélkül nem tud működni igazán egy közösség.

1. Visszaemlékezve gyermekkoromra, családunkban nagyon ritkán voltak veszekedések. De emlékszem egy-két olyan esetre, amikor apám nagyon haragos és indulatos volt édesanyámra. Emlékszem arra a bizonytalanságra és félelem-érzésre, ami akkor körülvett engem. Erőt vett rajtam egy megmagyarázhatatlan szorongás, valamit veszélyben éreztem.

Ezt azért mondtam el, mert a közösségben is szükségünk van a biztonságérzetre. Arra, hogy ez a közösség, amelybe beletartozom, képes engem megvédeni, képes hordozni. Egy alkalommal elfogott a bizonytalanságérzés a közösséggel kapcsolatban és kértem Istent, adjon útmutatást. Akkor Zakariás könyvében találtam egy részletet: *„Azután fölemeltem tekintetemet és látomást láttam. Egy embert, akinek mérőzsinór volt a kezében. Megkérdeztem tőle: »Hová mész?« Azt felelte: »Megmérem Jeruzsálemet, hogy lássam mennyi a szélessége és mennyi a hosszúsága.« Az angyal, aki hozzám beszélt, mozdulatlan maradt, és egy másik angyal jött eléje. Az előző így szólt: »Szaladj, mond el ezt annak a másiknak: Nem övezi majd fal Jeruzsálemet a benne lakó emberek és állatok sokasága miatt. Ezt mondja az Úr: Magam leszek a tüzes fal körülötte, és én leszek a dicsősége.«"*

Az elmúlt nyáron a közösségvezetői találkozón szó volt az Emmausz közösség jövőjéről. Ezen a találkozón különféle szabályokat állítottunk össze. Szeretném leszögezni, hogy ezek a szabályok önmagukban nem képesek bennünket összetartani és megtartani. A látomásban az szerepel, hogy van egy ember, aki szeretné megmérni Jeruzsálemet... keretek közé szorítani. Erre Isten úgy válaszol, hogy „én leszek a fal körülötted... én leszek az, aki megtartalak téged..." Itt tulajdonképpen arról van szó, hogy szükségünk van Isten személyes szeretetére. Arra a közelségre, arra a biztonságra, amit egyedül csak Ő tud nyújtani nekünk.

2. Mi Izraelnek a titka? Mi az Egyház titka? Mi lehet a mi közösségünknek a titka? Az, hogy egy kicsiny nép, akit Isten kiválasztott arra, hogy kovász legyen a világban, hogy megkelessze a nagy egészet. Ez egy döbbenetes dolog, ez az isteni kiválasztás. Ez egy hatalmas nagy csoda. Szeretném azt is megláttatni, mi volt az alapja annak, hogy Izrael népe biztonságban érezte magát? Az, hogy Isten szólt hozzájuk napról napra.

A pusztában odament Mózeshez és azt mondta neki: Menj le Egyiptomba és hozd el a népemet. Majd folytatta azzal, hogy a fáraót és seregét csapásokkal sújtotta. Isten oltalmazó kezének megtapasztalása nagyon fontos volt Izraelnek. De lehetne folytatni a pusztai vándorlás leírásával, amikor Izrael ki volt szolgáltatva az időjárásnak, éhségnek, szomjúságnak... Isten azonban velük volt és megoltalmazta őket. Ez tartotta össze a népet. A népnek alakult a története és ennek a történetnek minden epizódjában Isten kezét látták.

3. Közösségünk életében is látnunk kell Isten kezét. Szükségünk van arra, hogy lássuk Isten velünk való tervét. Így munkálkodik majd bennünk a hit és ez egy képességet ad az egységre.

A lázadás is képes ideig óráig egységet teremteni. Amikor Kóré és fiai föllázadtak Mózes ellen (Szám 16,1), akkor 250 embert tudtak maguk mellé állítani, mert nem akarták vállalni a pusztai élet nehézségeit. Az Úr azonban közbelépett és megbüntette a lázadókat (Szám 16,31).

A jó és a balsorsot eszközként kell kezelni. Isten a balsorsot is javunkra fordíthatja, mert személyesen szeret bennünket. Identitásunk a személyes szeretet megtapasztalásából fakad. Ha szeretve érzem magam a közösségben, akkor jól érzem magam.

4. Mit jelent számomra az Emmausz közösség? Számíthatok-e igazán közösségbeli testvéreimre, ha bajba kerülök? Vagy talán inkább családomhoz, vagy barátaimhoz kell fordulnom? Vagy ha összeveszek a közösség vezetőjével, hogyan keresem a megoldást? Magam oldom meg, vagy a közösségen belül maradna? Ezekre a kérdésekre, illetve a válaszokra, tudatosan kell készülni, mert mint minden közösséget, ezt is támadja az ördög.

A mi Urunk, Jézus, egy új családot hozott létre. Amikor megtérünk, akkor ebbe az új családba kapcsolódunk bele, amit nem a vér köt össze, hanem a Szentlélek.

Mi pedig az *„élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez"* – járultunk – *„az új szövetség közvetítőjéhez, Jézushoz"* (Zsid 12,22.24).

Hollósy Péter

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

GONDOLATOK AZ ICCRS-TŐL VALÓ TÁVOZÁSKOR

Az ICCRS irodák igazgatójaként az elmúlt 7 évben több, mint 500000 mérföldet utaztam és több, mint 50 országban jártam. Csodálatos élmény volt, mindig hálás leszek érte az Úrnak.

Nemrég megkérdezték, hogy milyen kiemelkedő eseményei voltak ennek az időszaknak. Természetesen sok csodálatos élményben volt részem a karizmatikus megújulás tagjaival és csoportjaival, különösen ilyen volt az Assisi lelkigyakorlat. De van két kiemelkedő közülük – amelyek ugyan nem kapcsolódnak szorosan a megújuláshoz, mégis van mondanivalójuk számára.

Az egyik, hogy többször is alkalmam nyílt együtt misézni a Szentatyával.

A másik pedig a Scavi-ban, a Szent Péter bazilika alatti temetőben tett látogatás, ahol Szent Péter sírja található. Ez a két esemény formálta a Katolikus Egyházról alkotott képemet és azt, hogy mit jelent ezen belül karizmatikusnak lenni.

Először szeretném megosztani veletek, mit jelent számomra az Egyház, utána pedig azt, hogy mit jelent karizmatikusnak, azaz prófétainak lenni az Egyház és a világ számára.

Legtöbben kis gyülekezetekben tapasztaljuk meg a Katolikus Egyházat, mint például az imacsoportok, közösségek, vagy plébániák. Ezen gyülekezetekben megtapasztalunk egyfajta odatartozást, amely néha nagyon intenzív lehet, de a legtöbb esetben nem az. A megújulásban Jézussal, mint Urunkkal és Megváltónkkal intenzív kapcsolatot alakítunk ki, a Szentlélek erejének dinamikus megtapasztalása által. Olyan csoportokhoz akarunk tartozni, ahol mindnyájan hasonló tapasztalatokat tudunk megosztani.

A Szentatyával imádkozva, egy Istenbe szerelmes emberrel találkoztam. A mise alatt teljes figyelmét az Úrnak szenteli. Az Úrral való egyesülésről tett tanúsága engem is közelebb vitt Istenhez.

Amikor láttam a helyet, ahol Szent Péter nyugszik, megértettem, hogy a keresztények mindig Péter körül akarnak lenni, még halálában is. A Péterrel való egység az első időktől részét képezte az Egyháznak.

Az egyházatyák évszázadokkal ezelőtt megmondták, hogy az az ember keresztény, aki keresztsége által a helyi egyházhoz tartozik, mely egyház egy püspök alá rendelt, aki kapcsolatban áll Róma püspökével. A Péteri Hivatal fontos feladata, hogy az egység központja legyen. E két esemény óta úgy érzem, hogy a Szentatya, Róma jelenlegi püspöke, az egység jele Jézus követői számára.

Az Egyház mindig egyaránt volt láthatatlan és látható. Láthatatlan, mert a Jézussal való kapcsolat szívünk csendjében kezdődik, és látható az Egyházban való megkeresztelkedésünk által. A keresztség nem egyszerűen a megtérés pecsétje, vagy annak a jele, hogy elfogadjuk Jézust életünk Urának, hanem ténylegesen az Egyház, Krisztus látható Teste tagjává tesz bennünket.

A katolikus karizmatikus megújulásban tudatában kell lennünk ennek a ténynek, mert néha túlhangsúlyozzuk az Úrral való személyes kapcsolatunkat, így elfelejtkezünk a Krisztus Testével való kapcsolatról. Néhányan közülünk nem értékelik eléggé az Egyház konkrét kifejeződéseit, a napi test és vér kapcsolatot, melybe a keresztség által léptünk be.

Egy ilyen konkrét példa, amikor néha bizony családás ér bennünket a szentmise megünneplésével kapcsolatosan. Hisszük, hogy Jézus jelen van az Eucharisztiában. Tavaly, az Assisi lelkigyakorlaton, a nap kiemelkedő eseménye az Eucharisztiában jelenlevő Jézus imádása volt. Ezen alkalmakkor sokan tapasztalták, hogy Jézus beszél hozzájuk és tudatára ébredtek valóságos jelenlétének.

Két eredményét fedeztem fel ennek a megnövekedett tudatosságnak.

Az első az, hogy sokan már nem elégedtek meg azzal, ahogy a misét néha nagyon gyorsan, vagy kevés érzéssel celebrálják. Jézus jelenlétének örömteli megünneplését alárendelik a hívek egyéb szükségleteinek. Sokszor hiányzik az Úr asztala körül az egység – még olyan helyeken is, ahol minden résztvevő katolikus.

A másik eredményt a lelkigyakorlaton résztvevő, más egyházakhoz tartozók között fedeztem fel. Azt mondták, hogy rosszul érezték magukat, mert ki vannak zárva a mise ünnepléséből. Bár sokan új módon kezdték értékelni Jézus jelenlétét, mégsem egyesültek teljesen a többi résztvevővel. A keresztény megosztottság nagyon fájdalmas volt.

A karizmatikus megújulás egy tökéletlen világnak adatott, melyben a keresztények egysége újra meg újra megsérül. A Szentlélek ösztönzésére a megújulás élen jár a keresztény egység keresésében és az utána való vágyakozásban.

E két fenn említett tapasztalat reményt öntött a szívembe. Bár szégyenszemre ma sem egységes a kereszténység, mégsem mondhatjuk, hogy az egység teljesen hiányzik. Csak azt mondhatjuk, hogy elégedetlenek va-

gyunk a megosztottsággal és nem érjük be a status quoval. Az itt tapasztaltak alapján az a vélemény alakult ki bennem, hogy újra fel kell fedeznünk az egység kiindulópontját, ami Péterrel és az Eucharisztia ünneplésével függ össze.

Hogy ez hogyan fog megtörténni, nem világos előttem. Az azonban világos, hogy meg fog történni, mert Isten akarata, hogy mindnyájan egy legyünk (Jn 17,21).

Fr. Ken Metz

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

RUANDA

Különböző forrásokból érkezett hírek szerint a karizmatikus megújulás számos vezetőjét ölték meg a polgárháborúban Ruandában. Ahogy a Szentatya újból és újból hangsúlyozza, a kereszténynek készeknek kell lenniük arra, hogy életüket adják hitükért. A vértanúk történetének újabb fejezete íródik napjainkban.

JUGOSZLÁVIA

A világ e háború tépázta vidékéről érkezett levél kiemeli, hogy milyen szükséges az ima a fájdalom és szenvedés közepette. A pár évvel ezelőtti kezdetek óta számos imacsoport alakult. E csoportok vágya, hogy egyházmegyéjükben szolgálják az Egyházat, főleg evangelizációs és megújulási programokkal.

Egy Karácsonykor és Húsvétkor (magyar nyelven) megjelenő folyóirat kiadását tervezik „Fény" címmel. Segítséget és imatámogatást kérnek mindenkitől.

JAMAIKA

A kingstoni Új Élet Hírlevél („New Life Newsletter") nemrégiben részletesen írt arról hogy milyen változást idézhet elő egy imádkozó és szerető ember mások életében. A következőkben idézett részleteket Maurice Saunders állította össze a cikkből.

Egy 9 férfiből és 3 nőből álló csapat utazott Riverton Citybe. Feladatunk két szerény, de jól megépített épület kifestése volt, melyekben négy idős férfi lakott.

Egy földúton haladtunk a telek irányába. Mögöttünk, a szeméttelep felé, kevéssé vonzó bádog és pozdorja házak álltak. Forrón tűzött a nap, a párás levegőt jótékony tengeri szellő tette elviselhetővé. A munkanélküliség és szegénység jelei egyértelműek voltak. A telket körülvevő gyér növényzet nagyrészt vézna, szúrós bokrokból állt. A hely könyörtelen sivatagra emlékeztetett. Olyan volt, mint a halál völgye.

Ennek ellenére volt remény és ragyogás. A házak lakói vidámak voltak és örültek jelenlétünknek. Mi örültünk, hogy ott voltunk és hogy csináltuk, amit csináltunk. Bőven megérte az izzadság és a múló fájdalom. Élveztük a festést és a társaságot – az eredmény megelégedéssel töltött el minket. Az épületek ragyogóan néztek ki és jobban védve voltak az időjárás viszontagságaitól. Hisszük, hogy új remény született.

Egy ember tisztán és rendben tartotta szegényes vályog hajlékát, saját készítésű tűzhelyen főzött magának. Jóval magasabb műveltségűnek tűnt a többiekhez képest és angolul tanult. Jó példája volt annak, hogy miként érhető el egyfajta függetlenség és szellemi gazdagság a szegénység közepette.

Imával kezdtük a napi munkát és imával és dicsőítéssel fejeztük be. Ez sokat számított. Erősebbé tett bennünket, a minket figyelőknek erőt kölcsönzött és reményt adott. Amint Riverton Cityből hazafelé tartottunk ugyanazon a földúton, az emberek szünet nélkül figyelő szeme és beszélgetésük mintha egy üzenetet adott volna át, mely visszhangra talált szívünkben – a hit, remény és szeretet érzését – még reménytelen szegénységükben is.

PANAMA

Ifjúsági találkozók tizenöt éven át – ez a jó hír Panamából. 1979 óta biztosítottak lehetőséget a találkozók a fiataloknak arra, hogy megismerjék Krisztust, megosszák új tapasztalataikat más fiatalokkal, és hogy megismerjék és gyakorolják hitüket.

Ezen évek alatt Padre Segundo Cano a Llano Bonito-beli Szent Teréz templom fiataljainak segítségével fiatalok ezreit gyűjtötte össze nemcsak a helyi plébániáról, hanem más panamai plébániákról is. A találkozók hatásai érezhetők a családokban, a papi és szerzetesi hivatások növekvő számában.

A találkozó egyik impozáns eseménye a Chrité és Monagrillo főbb utcáin tartott körmenet volt, ahol a résztvevők az Úrnak örömteli dalokat énekelve vonultak. A fiatalok és a nézők egyaránt megtapasztalhatták a körmenet gyümölcseit.

Amint azt a püspök, Rómulo Emiliani mondotta, ezek az ifjúsági találkozók nagyon fontosak a Panamai egyház számára.

ICCRS ALAPSZABÁLY: A SZOLGÁLAT SZABÁLYZATA (4. rész)

Az ICCRS az egység, a kommunikáció és az együttműködés központja, amely átöleli a föld minden országát. Ebben a minőségében azon munkálkodik, hogy teljesítse az Úr kívánságát: *„Legyenek mindnyájan egyek"*

(Jn 17,21), és hogy megőrizze Krisztus testét a megosztottságtól (1Kor 12,4-31). De mit jelent az egység?

A katolikus karizmatikus megújulásban, amit a sokféleség jellemez, az egység semmiképp nem egyformaságot jelent. A valóságban egyszerűen azt jelenti, hogy a megújulásnak olyan sok formája és megnyilvánulása van, hogy lehetetlen az egyformaság. A katolikus karizmatikus megújulás egysége a sokoldalúság összefüggésében értendő. Ebben a sokszínűségben, a Lélek különböző karizmáinak használatában található a megújulás ereje.

A párhuzamosság elkerülésének elve képezi az ICCRS szolgálatainak alapját.

Az elv szerint bármely szervezet, legyen az egyházmegyei bizottság, nemzeti csoport, vagy maga az ICCRS, nem foglalkozik olyan kérdésekkel, amelyeket egy alacsonyabb szintű helyi szervezet el tud intézni. Például az egyházmegyei bizottság nem foglalkozik azzal, amit az imacsoportok meg tudnak oldani, a nemzeti csoport nem foglalkozik azzal, amit az egyházmegyei bizottságok meg tudnak csinálni és az ICCRS nem foglalkozik azzal, amit a nemzeti csoportok a maguk területén meg tudnak oldani. Az ICCRS feladata a nemzetközi események megszervezése, kommunikáció, stb, mert ezekkel nem a nemzeti csoportok foglalkoznak, viszont nem az ICCRS dolga eldönteni, hogy a helyi csoportok hogyan szervezzék életüket, és nem akar egyformaságot kényszeríteni rájuk. Ez nem az irányításról való lemondást jelenti, hanem lehetővé teszi a Lélek tevékenységének érvényesülését.

A 8. cikkely meghatározza az ICCRS fő céljait, amely kiterjed az alábbiakra:

1. kommunikáció, különösen a vezetők között;
2. segít a katolikus karizmatikus megújulásnak és a püspököknek a karizmák használatának bátorításában és megítélésében;
3. nemzetközi szinten együttműködik az egyházzal és a teológusokkal a katolikus karizmatikus megújulás tapasztalatainak érthetővé tételében;
4. evangelizációs munkára ösztönzi a megújulást;
5. információs központként szolgál;
6. párbeszédet és együttműködést tart fenn az „Elkötelezett Közösségek Katolikus Szövetségével (Testvériségével)", amely a Szentszék által a hívők számára alapított társaság.

1990 novemberében a Szentszék létrehozta a Katolikus Szövetséget (Testvériséget), hogy segítsen a karizmatikus megújulásban létrejövő elkötelezett közösségeknek arculatuk megtalálásában az egyházon belül. Abban az időben Pironio bíboros, a Laikusok Pápai Tanácsának elnöke vezette, azzal a céllal, hogy:

1. nyitottak és hűek maradjanak a Szentlélekhez, és a kapott karizmákhoz;
2. engedelmesek és lojálisak maradjanak a Szentatyához és az egyházi vezetőkhöz; és
3. hűek és lojálisak legyenek a helyi püspökhöz, ajánlkozzanak a helyi egyház szolgálatára.

Az alapszabály megszövegezéséhez az ICCRS tanácsadásra felkéri a Szövetség (Testvériség) elnökét. Brian Smith úr a Szövetség (Testvériség) jelenlegi elnöke.

A fenti célok megvalósítására a 9. cikkely a szolgálat nyolc területét sorolja fel, amelyek közül néhány jól ismert, mások viszont nem.

1. A Tanács elnöke és más tagjai meglátogatják a nemzeti koordinátorokat (a nemzeti szolgálati csoportok elnökeit, stb.) és a katolikus karizmatikus megújulás központjait világszerte. Legtöbbször ezek a látogatások egybeesnek az országos találkozókkal, amelyeken érzékelni lehet a helyi megújulás sajátosságait. Ezek a kapcsolatok kölcsönösen informatívak.
2. Az **ICCRS Hírlevél** az ICCRS legismertebb szolgáltatása, amellyel az a célja, hogy „információt szolgáltasson a katolikus karizmatikus megújulás növekedéséről, fejlődéséről a világon." Itt is érvényesül a párhuzamosság elkerülésének elve. Mivel rengeteg jót szerkesztett nemzeti újság van, az ICCRS nem ismétli ezeket, hanem a híreket tömör formában közli. Reménykeltő azt látni, hogy sok nemzeti újság tartalmazza a hírlevél anyagait.
3. Az ICCRS nemzetközi találkozókat szervez vezetők számára, például különböző konferenciákat Rómában és megszervezte tavaly a lelkigyakorlatot Assisiben. Támogat regionális kezdeményezéseket is, mint például az európai, ázsiai és latin-amerikai összejöveteleket.
4. Az ICCRS „Dokumentumokat" adott ki az imádságról és a II. Vatikáni Zsinat tanításairól. Ezek a Suenens bíboros által közzétett Malinei Dokumentumok utódai.
5. Saját kiadványain kívül az ICCRS támogatja más anyagok kiadását és fordítását is. Az ICCRS hozzájárult a „Fanning the Flame" („Szítsd a lángot") lefordításához is több nyelvre.
6. A római iroda elnöke és munkatársai gyakori kapcsolatot tartanak fenn a Szentszékkel Paul Cordes püspök atya révén, aki a Laikusok Pápai Tanácsának alelnöke, és akit a Szentatya személyesen bízott meg az ICCRS munkájának felügyeletével. Cordes püspök sokat segített a Szentszékkel kapcsolatos ügyek intézésében. A Vatikánban nemrég kezdték meg a jövő januárban Manilában tartandó Világ Ifjúsági Nap tervezését. Az ICCRS-t Francesca Greco képviselte, akinek munkáját Etienne Vető, a legutóbbi, denveri if-

júsági nap ICCRS képviselője segítette. **A katolikus karizmatikus megújulás egysége a sokféleség összefüggésében értendő.**

7. Az ICCRS Tanács más tagjai és munkatársai a Vatikán más osztályaival tartanak kapcsolatot. Ezek közül legfontosabb a Keresztények Egységének Pápai Tanácsával fenntartott kapcsolat. A megbeszélések során gondoskodni kell arról, hogy az osztályok megértsék a megújulást és, hogy a megújulásnak adott iránymutatások megfeleljenek a katolikus egyház pásztori elgondolásainak.

8. Végül, az ICCRS anyagi támogatást nyújt a katolikus karizmatikus megújulásnak a világ különböző részein. Ez nehézségekbe ütközött az elmúlt pár évben, mert a hírlevélből és a nemzeti szolgálati csoportoktól érkező anyagi támogatás lassan folyt be. Ezért keveset lehetett szétosztani. Az új, Assisiben nyitott Project Alap reményt ad arra, hogy az anyagi támogatás folytatódhat és adományok adhatók a karizmatikus célú projectekre.

Egy szervezet szükséges ezeknek a szolgálatoknak az ellátására. Sorozatunk utolsó két része fogja részletezni az ICCRS-nek ezt az aspektusát.

(5. rész)

10. Cikkely. Az ICCRS céljait, feladatait és terveit az ICCRS Tanácsa támogatja. A világ országainak és régióinak felajánlott szolgálatban az ICCRS-nek nincs jogi fennhatósága a katolikus karizmatikus megújulás (a továbbiakban KKM) fölött.

Miután a statutum kifejti az ICCRS céljait, feladatait és munkakörét, megnevezi, hogy ki végezze el azokat. Az ezen tevékenységeket végző személyek alkotják az ICCRS tanácsát. **Valójában az ICCRS Tanácsa maga az ICCRS.** És, mint már az előzőekben mondottuk, ezek a szolgálatok mindenkinek ingyen rendelkezésére állnak, aki igényt tart rájuk.

Az ICCRS tagjait a 11. és 12. cikkelyben leírtak alapján választják. Két tisztségviselő van a tanácsban: az elnök és az elnökhelyettes. Legalább 12 tanácsnokot választanak földrajzi alapon: kettőt Észak-Amerikából (USA, Kanada), kettőt Latin-Amerikából (spanyol és portugál nyelvterület), hármat Európából (Észak-, Dél- és Kelet-Európa), kettőt Afrikából (angol és francia nyelvterület) és hármat Ázsiából és Óceániából. A többi tagot szükség szerint az egyes szolgálatokból (gyógyítás, evangelizáció, párbeszéd stb.), különböző elkötelezett közösségekből vagy földrajzi területek szerint választják. A tanácsnak jelenleg 18 tagja van.

Minden tanácstag azon a területen, abban a szolgálatban vagy közösségben képviseli az ICCRS-t, ahová kinevezik, nem pedig ahonnan származik.

A 13. Cikkely leszögezi, hogy az ICCRS tevékenységeinek irodája Rómában van, és annak áthelyezéséhez többségi szavazat, a Püspöki Tanács beleegyezése és a Laikusok Tanácsával való egyeztetés szükséges.

A következő négy cikkely az ICCRS egyes tagjainak küldetését taglalja. Az ICCRS elnöke körül szerveződik az ICCRS munkája. Ő koordinálja az ICCRS munkáját, elnököl a gyűléseken, képviseli az ICCRS-t a Szentszék előtt, kinevezi az irodai személyzetet és jóváhagyja a tagok főbb költségeit. Az elnökhelyettes segíti az elnököt teendői ellátásában annak akadályoztatása esetén.

Az ICCRS minden tagjának küldetése, hogy szolgálja a KKM-t a 16. cikkelyben leírtak szerint.

1. Kötelező részt venniük az évente egyszer megrendezésre kerülő 4-5 napos ICCRS gyűléseken. A gyűlések személyes megosztásból, a különböző területek beszámolóiból és egy üzleti megbeszélésből állnak (23. cikkely).
2. Állandó kapcsolatban vannak az elnökkel és az irodával, rendelkezésükre bocsátva a szükséges információkat.
3. Beosztásuknak megfelelően szolgálják az ICCRS bizottságokat. Jelenleg két állandó bizottság van: az adminisztratív bizottság, mely az éves gyűlések közötti időszakban folytatja a munkát és döntéseket hoz, és a pénzügyi bizottság, mely határozatokat hoz a sürgős pénzügyi problémákról és a Tanács által előterjesztett tervezetekről (24. cikkely). Más bizottságokat is létrehoznak, mint például a nemzetközi találkozókat (1995-ös gyógyító szeminárium és a következő vezető-találkozók) előkészítő bizottságot.
4. Évente beszámolót készítenek saját területükön a KKM-ról, reálisan kiértékelve a megújulást.
5. Törekednek arra, hogy, mint megújulási vezetők, saját területükön jó példát mutassanak.
6. Igyekeznek az ICCRS-t saját területükön képviselni, ahány KKM csoport előtt csak lehetséges. Ez azt jelenti, hogy földrajzi területükön, szolgálatukban vagy közösségükben a megújulás minden kifejeződésével kapcsolatot tartanak fenn.
7. Rendelkezésre állnak, hogy a területükön működő más vezetőkkel való gyakori megbeszélések által elősegítsék a KKM csoportok fejlődését, amint azt a 8. cikkely kifejti.
8. Tanácsadásra és hasonló célokra területi központokat hozhatnak létre.
9. A közös nyelv, földrajzi terület, vagy más elv alapján összehívhatják a megújulás résztvevőit, hogy megvitassák a kölcsönös segítség-, szolgálatnyújtás, a személyzet és a kiadványok lehetőségeit, vagy közös gyűlések, kongresszusok megrendezését.

Figyelemre méltó volt a vezetők területi találkozóinak lebonyolítása, melyet az ICCRS végzett. A 17. cikkely részletezi a Püspöki Tanácsos, jelenleg Paul Cordes, ICCRS-beli munkáját. Eljár a Tanács gyűléseire, hogy teológiailag támogassa a Tanácsot és biztosítsa, hogy az ICCRS és a KKM céljai összhangban legyenek a Katolikus Egyház és a Szentatya tanításával. Ezenkívül nemzetközi szinten elősegíti a KKM sokféleségén belül az egységet. Kikérik véleményét a Tanács fontos döntései előtt, mint például az elnökválasztás, a statutumok változtatása, vagy az iroda helye.

Az ICCRS Tanács hiszi, hogy a folyamatos növekedéshez szükséges a változás, nem csak a maga, hanem a megújulás egész vezetősége érdekében.

18. Cikkely. Az ICCRS tagjait három évre választják. Még két egymást követő időszakra (6 évre) újra lehet választani őket, azonban rendkívüli esetben az ICCRS további egy periódusra kiterjesztheti a mandátumot.

Fontosak a fenti intézkedések, mert biztosítják, hogy rendszeresen új vér áramoljon a Tanácsba. Az ICCRS Tanács hiszi, hogy a folyamatos növekedéshez szükséges a változás, nem csak a maga, hanem a megújulás egész vezetősége érdekében. Az ICCRS szolgálatában eltöltött idő általában 6-8 év, amely a változással egyidejűleg állandóságot is biztosít.

A 19. és 20. cikkelyek a választások menetéről szólnak. A Tanács gondosan kiválaszt a KKM vezetői közül olyanokat, akik teljes elkötelezettséget tanúsítanak a Katolikus Egyházban levő megújulás iránt, jó ítélőképességgel, képzelőerővel és kreativitással rendelkeznek, és maga választja közülük új tagjait. A tanácstagok több vezetővel beszélnek, mielőtt valakinek a nevét a teljes Tanács elé terjesztik. Párbeszédek és tanácskozások után az új tagok titkos szavazással kerülnek megválasztásra. Kétharmados többség szükséges a megválasztáshoz. Az elnököt a Tanács olyan jelöltek közül választja, akiket előzőleg a Laikusok Pápai Tanácsa jóváhagyott.

Végül legközelebb az ICCRS iroda munkájával fogunk foglalkozni.

Fr. Ken Metz

(Az ICCRS Newsletter engedélyével közöltük.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Októberben megjelentettük **Jörg Müller: Isten meggyógyítja minden gyöngeséged** és **H. Buob: A Szentlélek adományai** című könyveket.
- Előkészületben van **S. Barbarics: A szeretet iskolája** és **Vanier: Ne félj** című könyve, melyek valószínűleg még karácsony előtt meg fognak jelenni.
- Vassula Ryden, az „Igaz élet Istenben" című könyv misztikus szerzője látogatást tesz Budapesten. 1995. január 28-29-én fog beszélni két templomban. Az Úr kérése, hogy más-más közösség legyen jelen a két templomban. Előadás előtt rózsafüzér ima lesz, majd utána (a tanítást követően) szentmise. Mindkét napon valószínűleg a kora délutáni órákban kezdődik az összejövetel.
- Az esztergomi Boldog Özséb rend engesztelő nővérei kolostor építésébe kezdtek Erdőkürtön. Aki támogatni kívánja őket, a „Magyarországért engesztelünk" alapítvány számára (OTP Pásztó 001811-9) küldheti felajánlásait.
- Kedves olvasóink szíves elnézését kérjük, hogy a papírárak emelkedése miatt 70,-Ft-ra emeljük újságunk árát. Egy évi előfizetés: 420,-Ft + postaköltség. ◆

Minden kedves olvasónknak kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Marana Tha

KARÁCSONYI GONDOLATOK...

A karácsony éj a szent Szüzet lelkének legszebb megnyilatkozásában mutatja be. Szív-nyílás van itt: tavasz a télben. Mennyország-nyílás van itt: istenlátás, istenbírás földi életben.

Adott-e az Isten nagyobb ajándékot, mint mikor fiát adta; szeretetének kenetével, az irgalom illatával töltötte el a földet! Lépett-e valamikor oly közel az emberiséghez, mint mikor köztünk született? S fogadta-e őt valamikor lélek oly bensőséggel, mint mikor édesanyja ölelte szívére? Nyílt-e valamikor virágkehely oly örömmel s vett-e magába harmatot, mint a szent Szűz anyai szíve? Ugye soha; nohát e Szűzet állítja elénk a liturgia – imádsággá válik szeretete és lelkesülése. Nincs egyetlen lélek a világon, mely oly éjt virrasztott át, mint a szent Szűz. Vele akar lenni egymagában az Úr; azért tereli el útját a barlangba, el a várostól, el Bethlehemből, ki a magányba; elhallgattat mindent, csak az ég csillagai reszketnek, ahol »peperit filium suum primogenitum« szülte elsőszülöttjét.

A szeretetben egyesülnek a lelkek s ami kettő volt eggyé lesz. Az anyai szeretetben, ami egy volt, ketté válik, de csak azért, hogy a két tűzláng annál hevesebben egymásba csaphasson. Az Isten most kezdi szeretni a szent Szüzet, mint anyját s a szent Szűz Istent, mint gyermekét; ez új szeretetnek varázsa és boldogsága van az éjre kiöntve; az istenmegközelítés elképzelhetetlen foka. Ily édes nem volt még az ég.

És a gyermek? »*Jöjjetek nemzetek s imádjuk az Urat.*« – E gyermeknek jár az imádás adója, mert Ő az *Isten velünk*, az Emmanuel! E gyermek a mienk! testvérünk... s íme itt kezdjük szeretni az Istent, mint testvérünket... de ez a nagy Isten végtelen nagy megaláztatásban csak végtelen nagy célokért jöhetett. Ezeket jelzik az *éj s a fagy*, melyeket meg kell törnie. A hitetlenség éje borzalmas hatalom s a tél fagya a halált jelenti s a szívtelen elvadulást és hanyatlást. Örvények ezek; de a gyermek játszik az örvények fölött, kezeit bedugja a vipera üregébe és szelídít vadállatokat.

Engem most a karácsony éj angyala érdekel; nem az, kinek ajkán csendült meg először az édes evangélium, hogy Krisztus született; hanem az, ki a teremtés hierarchiájában hozta s elsőnek üdvözölte s megcsókolta Krisztust: a szent Szűz. A teremtésnek s a kegyelemnek ez a legszebb angyala hajlik a csecsemő fölé, szeretetének s boldogságának szárnyaival beárnyékolja a jászolt; lelkén s arcán az az isteni szépség árad ki, mely az isteni gyermek első tekintetének pihenője legyen.

Ez az angyal imádságba mélyed! A szent éj a szent Szűz imaéje. Számtalan ima-órákban imádta Jézust, tökéletesebben, mint az angyalok. Lelkén, e gyengéd, finom, hűséges médiumon vonultak el az Isten gondolatai; a próféták álmai, a druidák vágyai, a sibillák sejtelmei, a legszebb s a legmélyebb teológia. Exstatikus imádással fogta át az Istent; megtehette, mert Krisztus lelkén kívül egy lélek sem közelítette meg úgy az Urat. Elborította őt csodálatával, hódolatával, dicséretével, szeretetével, örömével, diadalával. Megközelítette végtelen teremtetlen glóriáját. Tökéletességei elvonultak előtte: mindenhatósága, örökkévalósága, végtelensége, teremtő ereje, méltósága, szépsége... azután teste, lelke, élete, szenvedése... Végigsurrant minden léptén, megcsókolta minden nyomát, követte a történelem hullámcsapásait, melyeket az Istenember indít meg, hogy végre is ítélőszékének zsámolyán törjenek meg s törésük is dicsőségének véghimnusza legyen. Szent, szent éj, én is imádom benned az Urat, az Istent, a gyermeket; látom nagyságát s hódolattal adom Neki vágyam, vigaszom s örömöm!

De ezt az angyalt végre is a gyermek érdekelte, az ő gyermeke. Senki sem szerethetett így: gyermekében Istenét; fölemelte a csecsemőt s imádkozó bizalommal kebléhez s ajkaihoz szorította, keblének édesanyai tejével saját lelke édességét s örömét öntötte beléje. Ez volt az Istenhez mért, illő köszöntés, ez az ő szimfoniája, ez a diadalmas, égre szökő öröm, melynek csak visszhangja volt a »Gloria in excelsis«. Hát fogadhatta volna-e a föld Istent melegebben, mint mikor az istenanya érzelmeivel fogadta? Fogadhatta volna-e forróbban, puhábban, édesebben s jöhetett volna-e Isten elragadóbban, mint mikor született, anyját átkarolta s pici ajkát a Szűz keblére illesztvén, szívta magába az életet? Szomjat szomjaz, lelkem vágyát, ragaszkodását, szeretetét, tapadását szomjazza.

Ez a szép, angyali imádattal teli Bethlehem nem múlt el. Élete folytonos; folyik a történelemben, él a művészetben, a költészetben, de kiváltképpen érvényesül az imádásban. Az Oltáriszentség körül, ez örök Bethlehem körül folyik a szent éjnek imádása. Édesanyai s testvéri ragaszkodás, angyali lelkek hálája s öröme körítse Jézust az oltáriszentség Bethlehemében. Végtelen áldás, öröm, erő s szépség áramlik e Bethlehemből a lelki világ éjébe, melynek befolyása nagyobb, mint minden irodalomé vagy kultúráé, mert páratlan istenközelségbe emel s mert a lélek tisztulásának, alakulásának s örök ifjúságának titka épp ez: érezni s átélni s átélvezni az istenközelséget. E közelségben az úgynevezett közönséges élet is tiszta, nemes, szép, isteni életté lesz. Aki ezt érti, az szerencsés, isteni művész!

Prohászka Ottokár:
Elmélkedések az Evangéliumról (108-111. old.)

50.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház nagy gondolkodóinak írásaiból 2
Dr. Kovács Gábor: Imádd az Istent, és élj! 3
A Szűzanya üzenete 6
Charles Whitehead: Legyetek szentek! 7
P.M.: Cursillón voltam Kőszegen 8
Gerzsenyi Erika: Néhány szó a karizmákról... 10
Záhonyi Szilvia: Meggyógyult a szívem! 11
Veronika Sarunghi: Otthon voltam Tanzániában... 12
Hollósy Péter: Isten vezetése az Emmausz közösségben . . 13
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 14
Szerkesztői üzenetek 18
❋ *Karácsonyi gondolatok* 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992